

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 62.

Extraordinair Session.

22de Møde.

Onsdagen den 26de Septbr. Aften Kl. 7½.

(Forts.)

Varfod (fortsat): Regjeringen vil sandsynligvis, som bemærket, see sit Udkast vedtaget, men det kan neppe være Regjeringen aldeles ligegyldigt, enten det bliver vedtaget med flere eller færre Stemmer, med mere eller mindre Frihed og Frimodighed. — Hvad der for mit Bedkommende vil og maa have en meget væsentlig Indflydelse paa den Stemme, jeg skal afgive, det har jeg allerede tidligere tilladt mig at udtale, og da jeg slet ikke stiller nogen Betingelse, som Regjeringen ikke kan gaae ind paa, men ene og alene ønsker en Erklæring, et Tilfagn, kan jeg endnu ikke opgive Haabet om, at Regjeringen vil sætte mig istand til at give mit Ja for nærværende Sag, da jeg tilstaaer, at, om jeg endog efter at have modtaget en saadan Erklæring af Regjeringen, høist nødtigt giver mit Ja, saa er det ogsaa meget nødtigt, ja vel i Grunden endnu nødigere, at jeg vil sige Nei. Jeg har, som sagt, ogsaa Haab om, at Regjeringen vil kunne give en saadan Erklæring; thi i det Foredrag, som den høitærede Udenrigsminister forleden holdt, yttrede han blandt Andet, hvor han omtalte, at han kom herover for at tale med den Regjering, der vilde gjøre ham til kgl. Commissarius i Jæhøe: „Jeg for mit Bedkommende kunde ikke være fornøiet med den Forsatning, man da agtede at give Hertugdømmerne,“ og senere siger han, at Forsatningen blev givet, men „den var virkelig ikke saaledes, som man kunde ønske den“.

Den høitærede Udenrigsminister har altsaa udtalt sig om disse Forsatninger, og saaledes ogsaa om den Forsatning, der angaaer Slesvig, og han har sagt, at han ikke fandt sig fornøiet med den, at den ikke var saaledes, som han kunde ønske den. Jeg finder mig moralsk overbevist om, at den høitærede Udenrigsminister, idet han sagde dette, meente, at den slesvigiske Forsatning lod meget af borgerlige Friheder tilbage at ønske, ja, jeg føler mig moralsk overbevist om, at den nærværende Regjering vil, saafremt Forsatningsudkastet bliver vedtaget, benytte sin Magt og sin Myndighed til at sørge for, at ogsaa Slesvig faaer en friere Forsatning, end det for Dieblisset har, og ved en saadan Forsatning bringes i nærmere Forbindelse med det øvrige Danmark, end det for Dieblisset er, det vil sige: i større Overeensstemmelse med Hensyn til Forsatningsværket, for at jeg ikke skal misforstaaes. Derom mener jeg, at Regjeringen vil være istand til at give en Erklæring, en Forsikkring, som kunde berolige dem, der nu skulle afstemme, give den Forsikkring, at det virkelig er Regjeringens Hensigt igjennem frie Institutioner, igjennem større Frihed, at bringe en større Overeensstemmelse tilveie imellem Slesvig og det øvrige Danmark, og jeg seer ikke rettere, end at Regjeringen kan give en saadan Forsikkring. Regjeringen kan give denne Forsikkring, thi det er ikke nogen til Beslutningen knyttet Betingelse, der kunde gjøre det vanskeligt for Regjeringen at gennemføre den paatænkte Forsatning. Regjeringen behøvede, for at jeg skal tage det med, ikke derfor at henvende sig til det saakaldte Rigsraad, Regjeringen behøvede heller ikke at frygte for, at den skulde give en Forsikkring om Noget, som den vanskeligt vilde